

SELMA LAGERLÖF

MINUNATA CĂLĂTORIE
A LUI NILS HOLGERSSON
PRIN SUECIA

Editura Andreas

COLECTIA
MOBY DICK

Selma Lagerlöf

MINUNATA CĂLĂTORIE
A LUI NILS HOLGERSSON
PRIN SUEEDIA

EDIȚIE INTEGRALĂ,
NEPRESCURTATĂ

Traducere: ANDREEA FLORESCU

Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAGERLÖFF, SELMA

Minunata călătorie a lui Nils Holgersson prin Suedia /
Selma Lagerlöff – București:
Andreas Print, 2014

ISBN 978-606-8271-53-8

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței, nr. 158, demisol, sector 1, București
Tel./Fax: 021.222.07.67
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2016

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din aceasta lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Traducere: Andreea FLORESCU

Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Note biobibliografice: Gheorghe DUMITRU

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Bun de tipar: 06.04.2016; Coli de tipar: 25
Format: Z₆ (16/54x84 cm)

I. BĂIATUL

SPIRIDUȘUL

duminică, 20 martie

fost odată un băiat. Avea – să spunem – în jur de paisprezece ani; înalt și deșirat, cu părul bălai. Băiatul ăsta, nu era mare isprava de el. Cea mai mare plăcere a lui era să mănânce și să doarmă; iar când termină, îl amuză tare mult să facă pozne.

Era o dimineață de duminică, iar părinții băiatului se pregăteau să meargă la biserică. Băiatul, într-o cămașă cu mâneci scurte, stătea pe marginea mesei și se gândea cât era de norocos că și tatăl, și mama aveau să plece de acasă, lăsându-l singur pentru câteva ore bune. „Strașnic! Acum am ocazia să iau pușca tatii și să trag niște focuri, fără să mă bată nimeni la cap“, și-a spus în sinea lui.

Însă chiar în pragul ușii, gata de plecare, de parcă i-ar fi citit gândurile, tatăl se opri brusc și se întoarse spre el:

– Din moment ce nu vii cu noi la biserică, ai putea cel puțin să citești din Biblie. Promiți că vei face întocmai?

– Da, răspunse băiatul, e floare la ureche.

Însă se gândea, bineînțeles, că nu va citi câtuși de puțin, din moment ce nu avea chef.

Băiatul nu își mai văzuse niciodată mama atât de iute în mișcări. Într-o clipită ajunsese la raftul de deasupra căminului de unde luă cartea de rugăciuni și o puse pe masă, în fața ferestrei, deschizând-o la liturghia din ziua respectivă. Deschise și Noul Testament și îl așeză lângă cartea de rugăciuni. În cele din urmă, aduse mai aproape fotoliul cel mare, cum-

părat anul trecut la o licitație a parohiei și în care, era regulă, nimeni nu avea voie să stea, cu excepția tatălui.

Băiatul socoti că strădaniile mamei erau mult prea mari, având în vedere că oricum nu avea de gând să citească mai mult de o pagină. Dar și de data aceasta, avu impresia că tatăl putea vedea direct prin el. Acesta se apropie de băiat și îi spus pe un ton sever:

– Ia aminte să citești cu atenție! Pentru că atunci când ne-om întoarce, te voi asculta din tot ce ai citit, iar dacă văd că ai sărit fie și o singură pagină, n-o să-ți fie bine cu mine!

– Liturghia are 14 pagini și jumătate, spuse mama, de parcă ar fi ținut și ea seama de ghinionul care dăduse peste el. Va trebui să te pui pe citit de îndată, dacă vrei să termini la timp.

Acestea fiind spuse, plecară. Stând în prag și urmărindu-i cu privirea pe măsură ce se îndepărtau, băiatul gândi că fusese prins într-o capcană. „Mai mult ca sigur că acum se felicită unul pe celălalt, crezând că au reușit să scornească ceva care să mă facă să stau liniștit tot timpul ăsta cât ei sunt plecați“, socoti el.

Însă tatăl și mama nici pe departe nu se gândeau la așa ceva, dimpotrivă, erau foarte necăjiți. Erau niște fermieri săraci, iar căsuța lor nu era mai mare decât o grădină. Când se mutaseră aici, din pământul lor nu puteau hrăni mai mult de un porc și două găini; însă erau niște oameni nespuse de harnici și pricepuți – iar acum aveau și vaci, și găște. Lucrurile au luat o întorsătură favorabilă pentru ei, iar în acea dimineață minunată s-ar fi dus la biserică fericiți și cu inima împăcată, asta dacă nu ar fi fost îngrijiți pentru fiul lor. Tatăl se plângea că este nătăfleț și leneș; nu s-a sinchisit să învețe nimic la școală și era atât de nepriceput la treburi, încât ai lui abia îl puneau să aibă grijă de găște. Mama recunoștea că acest lucru era adevărat, însă era neliniștită

peste măsură din pricină că era neastâmpărat și rău; crud cu animalele și prost-crescut cu oamenii.

– Domnul să-i îmblânzească inima și să-l facă mai omenos, zicea mama, căci altfel va ajunge o povară și pentru el, și pentru noi!

Băiatul a cumpănit vreme îndelungată dacă să se apuce de citit rugăciunile sau nu. În cele din urmă, a ajuns la concluzia că de data aceasta ar fi mai bine să dea ascultare. Se așează în fotoliul confortabil și începu să citească. Dar cum citea el încetșor, după o vreme, îngăimatul începuse să îl moleșească – astfel că ațipi.

Ce vreme minunată era afară! Abia trecuse de jumătatea lunii martie, însă unde locuia Nils, în orașelul Vemminghög, din sudul Scaniei, aici primăvara era în plin avânt. Nu înverziseră încă copacii, însă totul era proaspăt și înmugurit. Șanțurile erau pline de apă, iar păpădiile de pe margini înfloriseră și ele. Buruienile care crescuseră printre pietre prindeau culoare și deveneau strălucitoare.

Fagii din depărtări păreau să se înalte și să devină din ce în ce mai groși cu fiecare clipă. Înaltul cerului era de un albastru senin și limpede. Ușa căsuței era larg deschisă, astfel că înăuntru pătrundea cântecul ciocârliei. Găinile și găștele umblau hai-hui prin grădină, iar vacile, care simțeau din grajdurile lor prospețimea primăvăratică, mugeau din când în când în semn de mulțumire.

Băiatul citea, ațipea și se străduia din răspuțeri să reziste somnului. „Nu! Nu vreau să adorm, altfel nu voi mai fi în stare să termin de citit înainte de prânz“, își spunea în sinea lui.

Însă, nu știu cum, adormi. u putea spune cât a dormit, însă un zgomot slab din spatele lui îl trezi. Pe pervazul ferestrei, chiar în fața băiatului, se afla o oglinjoară în care se reflecta aproape întreaga cameră. Ridicându-și capul, băiatul

privi din întâmplare în oglindă și văzu că fusese deschis cufărul mamei.

Mama lui avea un cufăr masiv, greu, din lemn de stejar cu margini de fier, și nu lăsa pe nimeni altul să-l deschidă, cu excepția ei. Aici își păstra ea toate lucrurile pe care le moștenise de la mama ei și care îi erau tare dragi. Găseai rochii vechi, țesute în casă, din stofă stacojie, cu bluza scurtă și fusta în pliuri, având pieptarul împodobit cu mărgăritare; scufii albe, scrobite, podoabe grele din argint și niscaiva lanțuri. Celor de la țară nu prea le pasă de astfel de lucruri, iar mama lui nu de puține ori s-a gândit să arunce toate vechiturile astea; însă, cumva, nu a lăsat-o inima să facă una ca asta.

Acum, băiatul a văzut clar – prin oglindă – cum capacul cufărului era deschis. Nu putea să înțeleagă cum era posibil așa ceva, din moment ce mama îl închisese chiar ea înainte să plece. Nu l-ar fi lăsat niciodată deschis, atât timp cât el ar fi rămas acasă, singur-singurel.

Deveni îngrijorat și temător. Îi era frică ca nu cumva un hoț să se fi strecurat în casă. Nu îndrăznea să facă nicio mișcare, doar stătea încremenit și privea în oglindă.

În timp ce stătea el așa, așteptându-l pe hoț să-și facă apariția, se întrebă ce era oare acea umbră întunecată de pe marginea cufărului. Se uită cu băgare de seamă și nu-i veni să-și creadă ochilor. Căci lucrul, care la început părea să fie neclar, se distingea acum din ce în ce mai bine și își dădu seama că este aievea. Nu era nici mai mult nici mai puțin decât un spiriduș – care ședea pe marginea cufărului!

Ca să fie sincer, băiatul auzise povești cu spiriduși, însă nu și-a închipuit nici pentru o clipă că erau niște creaturi atât de mici. Nu era mai înalt de o palmă, spiridușul ăsta ce stătea pe marginea cufărului. Avea o față îmbătrânită, zbârcită și spână, îmbrăcat într-o haină neagră, pantaloni până la genunchi și o pălărie cu borul înalt, la fel de neagră. Îi ședea

CUPRINS

PARTEA I / 5

- I. Băiatul / 7
- II. Akka din Kebnekaise / 24
- III. La fermă / 42
- IV. Castelul Glimminge / 63
- V. Marele dans al cocorilor de pe muntele
Kulla / 77
- VI. Pe vreme ploioasă / 87
- VII. Scara cu trei trepte / 93
- VIII. De-a lungul râului Ronneby / 97
- IX. Karlskrona / 107
- X. Călătoria spre insula Öland / 116
- XI. Capul sudic al insulei Öland / 120
- XII. Marele fluture / 129
- XIII. Insula micului Carol / 133
- XIV. Două orașe / 146
- XV. Legenda ținutului Småland / 158
- XVI. Ciorile / 164
- XVII. Bătrânică de la țară / 184
- XIX. Marele lac al păsărilor / 195
- XX. Doamna din Ulvåsa / 212
- XXI. Țesătura de lână / 218

PARTEA A II-A / 223

- I. Povestea lui Karr și Piele-sură / 225
- II. Fuga lui Pär-sur / 229
- III. Făr'-de-putință, Șarpele de apă / 235
- IV. Moliile / 239
- V. Marea luptă împotriva moliilor / 243
- VI. Răzbunarea / 249
- VII. Stockholm / 256
- VIII. Vulturul gorgo / 270
- IX. Pe deasupra provinciei Göstrikland /
281
- XX. O zi în Hälsinglad / 287
- XI. În ținutul Medelpad / 300
- XII. O dimineață în Ångermanland / 306
- XIII. Västerbotten și Laponia / 313
- XIV. Osa, păzitoarea de găște și micul
Mats / 326
- XV. În țara laponilor / 334
- XVI. Spre casă! / 343
- XVII. Legendele din Härjedalen / 347
- XVIII. Värmland și Dalsland / 357
- XIX. Comoara de pe insulă / 367
- XX. Călătoria spre Vemmenhög / 375
- XXI. În sfârșit acasă / 377
- XXII. Plecarea cu găștele sălbatice / 387

